

Sygn. akt I C 1079/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2018 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda T. L. kwotę

(...),05 (jeden tysiąc dwadzieścia siedem złotych pięć groszy) z

ustawowymi odsetkami z za opóźnienie od dnia 14 maja 2016 r. do

dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza solidarnie od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda T. L. kwotę 646,96 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu części

kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1079/16

UZASADNIENIE

Powód T. L. pozwem złożonym w dniu 19 października 2016 r. (data stempla pocztowego), reprezentowany przez adwokata J. S., wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1321,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 maja 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, zgodnie z normami przepisanyymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 2 kwietnia 2016 r. został uszkodzony pojazd marki O. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność T. L.. Sprawca kolizji posiadał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia OC. Zdarzenie nastąpiło z wyłącznej winy sprawcy ubezpieczonego u pozwanego.. Szkoda została zgłoszona w Towarzystwie (...). W wyniku szkody poszkodowany T. L. poniósł koszt parkowania oraz holowania uszkodzonego pojazdu. Łączny koszt holowania i parkowania wyniósł 1991,37 zł brutto. Pozwany wezwany do zapłaty uznał częściowo swoją odpowiedzialność do kwoty 670,35 zł, odmawiając wypłaty pozostałej kwoty.

Jako podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia powód wskazał art 822 k.c. podkreślając, że pozwany powinien naprawić szkodę w pełnym zakresie, w granicach związku przyczynowo-skutkowego, czego w niniejszej sprawie pozwany nie uczynił. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wypłaconym już przez pozwanego świadczeniem a kosztem poniesionym przez powoda. Odsetki powód dochodzi od dnia 14 maja 2016 r. w oparciu o art. 817 k.c. w zw. z art. 481§1 k.c. i art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, zgodnie z którym należność ubezpieczyciel jest zobowiązany wypłacić w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody. (pozew k. 2-4 akt)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego W. R., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia, uznając za uzasadniony koszt holowania pojazdu w wysokości 153,75 zł brutto oraz koszt parkowania przez 14 dni po 30 zł netto. Pozwany wskazał, że zasadnym było przetrzymywanie pojazdu na parkingu przez 14 dni, czyli do dnia poinformowania poszkodowanego przez ubezpieczyciela o szkodzie całkowitej. (odpowiedź na pozew k. 17-18 akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2016 r. o godz. 15.20 w Ł. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzony został pojazd marki O. (...) nr rej (...) stanowiący własność T. L.. Kierujący M. nie wyhamował i uszkodził tył poprawnie stojącego O.. W wyniku uderzenia O. uderzył w poprzedzające go auto, przez co doszło do uszkodzenia przodu i tyłu O.. Zostały uszkodzone tylny błotnik lewy, tylny błotnik prawy, lampa tylna lewa, lampa tylna prawa, pokrywa tylna, zderzak przedni i zderzak tylny (dowód: k 147-150 akt)

Wielkość uszkodzeń w O. spowodował konieczność jego zaholowania, przez holownik którego kierowca zaoferował swoje usługi, będąc na miejscu zdarzenia. O. został przewieziony na parking firmy, która świadczyła usługę holowania tj. na ul. (...) w W.. Odległość od miejsca zdarzenia do parkingu wynosiła 14 km. Koszt holowania uszkodzonego pojazdu wynosił 14 km x 6 zł netto = 84 zł netto. Powód poniósł z tytułu holowania i parkowania wraku O. na parkingu strzeżonym łączną kwotę 19991,37 zł brutto (dowód: faktura k. 6 akt)

Przyjęta przez właściciela holownika stawka jest zawyżona, gdyż w W. stawki te kształtują się w wysokości 4 zł za km. Natomiast stawka załadunku pojazdu na holownik i jego rozładunku w kwocie 100 zł netto mieści się w granicach stawek stosowanych na rynku. Samochód powoda uległ uszkodzeniu w dniu 2 kwietnia 2016 r. i pozostawał na parking strzeżonym do 4 maja 2016 r. tj. chwili sprzedaży wraku przez ubezpieczyciela. Ilość dni za które została pobrana opłata za parkowanie pojazdu wynosiła 32 i czas ten wynika z terminu likwidacji szkody. Za pierwszą dobę stawka wynosiła 100 zł netto, a za pozostałe po 30 zł netto za dobę. Stawki te nie są wygórowane. Uzasadnione ekonomicznie koszty poniesione przez powoda łącznie za holowanie i parking wynoszą 1380 zł netto i 1697,40 zł brutto (dowód: opinia biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów L. K. k. 375-381 akt).

W dniu 2 kwietnia 2016 r. powyższa szkoda została zgłoszona przez T. L. pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń, w którym sprawca szkody posiada ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za wypłatę odszkodowania. Pismem z dnia 8 kwietnia 2016 r. pozwany poinformował powoda, że naprawa pojazdu jest nieopłacalna i dlatego odszkodowanie zostanie wypłacone w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszone o wartość wraku po wypadku (dowód: pismo k. 114 akt).

Decyzją z dnia 13 maja 2016 r. (...) przyznało powodowi kwotę 670,35 zł brutto tytułem należności za holowanie i parking pojazdu na parking strzeżonym. W pozostałym zakresie pozwany żądanie zwrotu poniesionych przez powoda kosztów, zgodnie z przedłożoną fakturą, nie uwzględnił (dowód: kserokopia decyzji k. 202 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy, zeznania powoda T. L. k. 247-248, 362-363, 389 akt, zeznania świadka K. G. k. 331-332 akt oraz opinii biegłego mgr inż. L. K. wraz z załącznikami w tym kalkulacją naprawy k. 375-381 akt.

Sąd uwzględnił dołączone do akt dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, gdyż znalazły potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach.

Sąd pominął zeznania świadka K. G., gdyż nie wniosły one niczego istotnego do sprawy. Świadek nie pamiętał ani zdarzenia ani powodu wystawienia faktury dla powoda.

W niniejszej sprawie powołano biegłego sądowego mgr inż. L. K.. Biegły przed sporządzeniem opinii dokonał analizy zebranego materiału dowodowego – kalkulacji szkody dokonanej przez pozwanego. Ponadto zdaniem Sądu opinię tę sporządzono w sposób logiczny, jasny, rzeczowy i merytorycznie poprawny. Również podkreślić należy, że żadna ze stron nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do opinii i nie wniosła o jej uzupełnienie. Zatem opinia biegłego sądowego mgr. inż. L. K. zasługiwała na walor wiarygodności, gdyż biegły swoje wnioski uzasadnił precyzyjnie i przekonująco. W związku z powyższym Sąd podczas ustalania wysokości odszkodowania brał pod uwagę opinię sądową biegłego L. K..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Stosownie do treści art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Między stronami bezspornym była kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego oraz obowiązek jej naprawienia. Pozwany uznał roszczenie poszkodowanego co do zasady. Sporna natomiast była zasadność trzymania samochodu na parkingu przez 32 dni oraz stawka holowania.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Powód przedstawił na poparcie wysokości swego żądania określonego w pozwie fakturę VAT nr (...) na kwotę 1991,37 zł brutto obejmującą okres 32 dni parkowania na parkingu strzeżonym oraz holowanie pojazdu. Pozwany częściowo uwzględnił roszczenie powoda wypłacając z tego tytułu łącznie kwotę 670,35 zł co wskazuje, że uznał on zasadność roszczenia co do zasady.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. stwierdził, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W przypadku definitywnej utraty rzeczy

odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia, zaholowania z miejsca zdarzenia na parking strzeżony w celu podjęcia decyzji przez ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie poszkodowany szkodę zgłosił niezwłocznie, bo w dniu zdarzenia. Powód miał ograniczone możliwości pertraktowania kosztów związanych z holowaniem pojazdu, jednakże stawka za holowanie była zawyżona i w tym zakresie została skorygowana, zgodnie z opinią biegłego. Ilość dni pozostawiania pojazdu na parkingu wynikała z procesu przyznawania odszkodowania przez pozwanego. Łączne koszty do kwoty 1697,40 zł brutto były uzasadnione ekonomicznie, co wynika z niekwestionowanej opinii biegłego. W ocenie Sądu powód wykazał zaistnienie wszystkich niezbędnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że pozwany likwidował szkodę na podstawie oględzin pojazdu i termin likwidacji szkody wynosił 32 dni. W związku z powyższym nie sposób uznać, by winę za to, że poszkodowany musiał przez 32 dni korzystać z parkingu ponosił on sam. Odpowiedzialność za to ponosi pozwany.

W konsekwencji Sąd uznał, wbrew stanowisku pozwanego, że zasadnym był koszt poniesiony przez powoda do kwoty 1697,40 zł i po odliczeniu należności już wypłaconej w wysokości 670,35 zł, pozwany winien dopłacić odszkodowanie z tego tytułu w kwocie 1027,05 zł, nieuwzględnione dotychczas przez pozwanego, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Zgodnie z przepisem art. 481 k.c., odsetki należą się za samo opóźnienie, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tym ujęciu odsetki stanowią w zasadzie minimalną rekompensatę uszczerbku doznanego przez wierzyciela, wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. W razie bowiem zwłoki dłużnika, wierzyciel może żądać nadto naprawienia szkody na zasadach ogólnych - art. 481 § 3 k.c. Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym świadczenie stało się wymagalne. Stosownie do przepisu art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Zatem wobec braku innych danych, co do ustalenia terminu wymagalności świadczenia, termin ten określa jednostronnie wierzyciel. Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, a jego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym zobowiązanie dotychczas bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym.

W przypadku umów ubezpieczenia, termin spełnienia świadczenia jest uregulowany w art. 817 § 1 k.c. Wyjątek od tej reguły określa art. 817 § 2 k.c. stanowiąc, że jedynie, gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu czternastu dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności, wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Uzupełnieniem regulacji kodeksowej jest art. 14 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który reguluje termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela i zgodnie z powołanym przepisem zasadą jest, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. R. legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania tylko w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej

i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c., art. 16 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. W takiej sytuacji odsetki, zgodnie z art. 481 k.c., stanowią opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

Roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i dotyczy okresu aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne (T. Dybowski, A. Pyrzyńska (w:) System..., s. 258; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 862). Odsetki przysługują więc zgodnie z art. 481 § 1 k.c. za czas opóźnienia. Dlatego stają się wymagalne począwszy od bezskutecznego upływu terminu spełnienia świadczenia głównego, czyli z upływem pierwszego dnia od wymagalności roszczenia głównego, aż do dnia jego zapłaty (T. Dybowski, A. Pyrzyńska (w:) System..., s. 258; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 79; W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 67, 69; A. Rembieliński (w:) Kodeks..., s. 475). Natomiast art. 360 k.c. nie odnosi się do odsetek za opóźnienie (T. Dybowski, A. Pyrzyńska (w:) System..., s. 258; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 862; tenże, Kilka uwag..., s. 586). Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się więc z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że przy braku oznaczenia terminu świadczenia, art. 481 k.c. wiąże powstanie stanu opóźnienia z wezwaniem do zapłaty (art. 455 k.c.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2000 r., sygn. akt III CKN 638/98. Z kolei odsetki za opóźnienie należy liczyć niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, chyba że termin świadczenia został oznaczony lub wynika z właściwości zobowiązania (art. 481 § 1 i art. 455 k.c.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1989 r., sygn. akt I CR 14/89.

W tej sytuacji roszczenie o zapłatę odsetek od zasądzonej wyrokiem części spornej odszkodowania w kwocie 1027,05 zł, Sąd uznał za uzasadnione od dnia 14 maja 2016 r. zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosownie do wyniku postępowania, przy czym powód wygrał proces w 77,75%.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Strona powodowa poniosła następujące niezbędne koszty procesu: 67 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360,00 zł, którego kwota została ustalona zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800.), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej oraz kwota zaliczki na poczet opinii biegłego mgr. inż. L. K. w wysokości 496 zł. Łącznie powód poniósł więc koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w wysokości 940 zł. Pozwany poniósł następujące koszty: 17 zł opłaty skarbowej, 360,00 zł, którego kwota została ustalona zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1804.). Łącznie pozwany poniósł koszty w wysokości 377 zł. Stosownie do wyników postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 646,96 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie: (...)